

* **Baranyi János** zongorasejte. A szerdai zenei élet kulturtényezőjeként ismert és becsült zongoraművész, **Baranyi János** tartotta meg hangversenyét szerdán este. Az előkelő és lelkes közönség csak félig töltötte meg a Tisza nagytermét, sokan ugyálszik ezúttal sem tettek kivételeit a „helyi nagyságok” működése iránt táplált hagyományos közönyükkel, bizalmatlanságukkal és idegenkedésükkel. Ha az előbbiek szereplése sok esetben indokoltá tette is a közönség magatartását és a szakzamusának ebben az irányban való kihegyeződését, a szerdai hangverseny alaposan rácafojt éppen a „helyi nagyságok” gyűjtőnév keretébe foglalt, sajnos, legőbbször tehetségtelenek székeltájára, mert Baranyi szereplésével jóval feltülemelkedett a lokális jelenlőségen. Meglepo fejldése, haladása, elmélyülése a hangversenypódium elsőrangú művésztévé tette. Nagyszerű technikája csak kifejező eszköze a mélyen átértett és átértett eszmei tartalomnak, amely alakító erővel, pompás hangulatszínekkel és soha egy percig határba nem lépő formaáhitattal bontakozik ki játékból. Egyénisége az álmódó, láományszerű költészet felé hajlja, itt érez, itt teremti meg a maga világát, amely nem önösen követelő, mert sohasem akarja saját céljainak elhódítani, illetve elragadni a költői mű megteremtőjének világát, hanem hozzáalakul, beleje olvad, eggyé lesz vele. Műsorát Baranyi Schumannnak és Chopinnak szentelte. *Schumann*: Szimfonikus etud-jait játszotta és az eredeti ritmusok kidomborításánál nem vezett bíle a bravuros szemfényvesztésbe, hanem hagyott a dallamosságnak is akkora ösvényt, amekkorán mindenki odaferéközhetett a közlebe. *Chopin*: b-moll szonátájának kesért, de előkelő hangja és a Preszó kíséreties fantáziája mély hatást gyakorolt a közönségre. Az *Impromptu* op. 36 ban, a *Ballada* op. 23-ban, a *cis-moll* és *C-dur* etűdökben, utolsó számul a *Poleante* op. 53-ban a szenvedő lélek szellemes, előkelő, de elfojtót bánattól terhes melancholiáját éreztük. Baranyi még nincs a tetején tehetségének, még van tőle sok várni va önk. A szerdai hangversenyén is újabb odatároló ismertük meg. Kevesebb lett nála a konvencionális muzikálás és több a nemes érzésből fakadó eszményi zene. A közönség elismeréssel és lelkesedéssel ünnepelte, tisztelői babérkoszorút nyujtottak át neki és a taps nem szűnt meg, míg rá dásul *Schumann*: Románc-al meg nem közönte az o-áciékat. *I. v.*